

Hvis der kommer 7 kapitelændringer og 3 ombyggede paragraffer, er der vel ingen her i dette land, der forestiller sig, at man skal have en folkeafstemning om det, men kommer der et indhold, så skal der være en folkeafstemning. Det har statsministeren sagt, det har regeringspartierne sagt, og enten har hr. Thulesen Dahl ikke hørt efter, eller også bruger han det bare i sin meget, meget ubehagelige måde at svine statsministeren til på for at fremme sit eget politiske plidderpladder.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Angreb er jo det bedste forsvar, og det er nok det, der kommer på tale her både fra fru Charlotte Antonsens side og hr. Peter Duetofts.

Først til fru Charlotte Antonsen. Dansk Folkeparti er meget åben over for, at EU optager central- og østeuropæiske lande. Det skal der ikke herske tvivl om. Vi har intet problem med, at EU bliver udvidet. Det har vi også tidligere markeret under de debatter, vi har haft.

Det, vi har et problem med, er naturligvis, hvis vi forpligter os ved hjælp af en regeringskonference til nogle voldsomme institutionelle ændringer, som vil medføre afgørende dansk suverænitetssafgivelse, uden at der samtidig er nogen som helst sammenkobling til en udvidelse.

Vi er modstandere af de institutionelle ændringer, der lægges op til, og vi mener rent faktisk sagtens, at man kunne operere med en udvidelse af EU alligevel. Så derfor positive tilhængere over for at udvide EU, men meget negative over for den udvikling, som regeringskonferencen er ved at tage, fordi vi ikke føler, det er en nødvendig forudsætning for at udvide EU, at man gør det, fru Charlotte Antonsen og Venstre ønsker, nemlig afgiver videre suverænitet til EU.

Punkt 2: Jeg vil med hensyn til det, som hr. Peter Duetoft er inde på, sige, at det kan være, vi i morgen og i overmorgen, når vi skal diskutere finanspolitik, kommer lidt ind på det her med, om hr. Peter Duetoft repræsenterer borgerlige internationalister. Det kan så være, at der er nogle, der står sammen om at markere, at hr. Peter Duetoft ikke er så borgerlig mere, så det gør noget, men jeg vil godt anholde det her med, at jeg skulle forsøge at lyve om en politisk modstander. Selvfølgelig gør jeg ikke det.

Statsministeren har udtalt sig i overordentlig usikre, svingende meldinger omkring en folke-

afstemning, og jeg føler reelt, at der er taget et tilbageskridt. For det, statsministeren sagde i sidste uge, var, at vi skulle have en afstemning, hvis der var noget at stemme om. Vi skulle have en afstemning, hvis der var et resultat nogenlunde lig med det irske oplæg.

Nu har vi en situation, hvor regeringslederne er blevet enige om, at det irske traktatudspil er grundlaget for de videre forhandlinger. Det burde jo så medføre, hvis der skulle være nogen konsekvens i sagerne hos statsministeren, at statsministeren så i den her uge kan markere, at vi nu er nået et skridt længere mod en folkeafstemning, end vi var i sidste uge. Det har jeg ikke hørt statsministeren sige, og derfor mangler jeg konsekvens i statsministerens udtalelser.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at det, statsministeren har meldt ud omkring folkeafstemning, er særdeles uklart.

Hr. Duetoft mente, at det var klart. Han hævdede, at statsministeren på et tidspunkt skulle være kommet med nogle klare udtalelser.

Jeg synes, at vi nu ved afslutningen af den her debat skal spørge statsministeren, om han har tænkt sig at komme med en klar udtalelse. Om vi har ret i, at det hele er uklart, at der skabes tvivl, om der bliver folkeafstemning eller ej, eller hr. Duetoft har ret i, at statsministeren er i stand til på det her punkt at tale klart og utvetydigt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg takker ordførerne, fordi de som sædvanlig har ført en både lang og engageret debat om disse vigtige emner. Vi har vendt dem ofte i den seneste, og det skal vi blive ved med at gøre i den kommende tid.

Så kan jeg aldrig ophøre med at undre mig over, at netop Enhedslisten og repræsentanter for Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti er dem, som er mest enige i denne sag. Det yderste højre og det yderste venstre – som i øvrigt ikke kan enes om ret meget – har i denne sag fundet hinanden i en usædvanlig tæt og hjertelig alliance.

I øvrigt skal jeg i mit indlæg her i dag gøre nogle bemærkninger til det fransk-tyske samarbejde, om de nationale parlamenter og deres indflydelse i EU og endelig selvfølgelig om udvidelsen.

Først om det fransk-tyske samarbejde: Det er en gammel tradition, at lederne fra Frankrig og